Quelle: https://manuscripta.at/?ID=40167
Copyright: Melk, Benediktinerstift

esse hoc forte existimabit ut quod irreligiosum esse negare id ipsum religiosum sit confiteri cum pietatis confitendi impietatem convenat ut utraque affirmet quod utique destruat. Sed ad divine sapientie intelligentiam humanus sensus imprudens et secundum celestem prudentiam stultus uetus infinitas suas sentit et uetus imbecillitate nature sue sapit stultus sibi fuerit ut deo sapiat. scilicet ut sensus suum mopiam intelligens et dei sapiam. prudens sit. secundum quod ad deum profitat sapiat in dei sapientiam et ex te cognitum mundi

stultitia tamen sapientia

Cum stulte sapientie sensum heretica subtilitas ad fallendi occasionem coaptans unum deum professa est auctoritate legis et euangeliorum quibus dictum est audi israhel dominus deus tuus unus est non ignorans quorum ideo esse uel responsionis periculum uel silentij. et ex utroque opportunitatem impietatis expectans ut si secundum dictum fidelitate usurpari colentis magnitudo confirmaret per id quod deus unus est. filius tui dei deus non esset deo tantum sed est uno manente. Ac uero si contradictio possit impie huius professionis existere uerumtamen fidei euangelice non contribuaret deum unum non professa responsio. fidei mite secundum deum unum sit credentes alterius heresos impietate deum patrem et filium professa confessio atque in sapientia mundi que stultitia apud deum est specie blande et pestifere simplicitatis illuderet cum hoc fidei sue constituerit exordium. quo sibi impie aut assentatrem aut adiutorem et per hoc utrique ueri periculum dei filium deum non esse optineret quod deus unus est aut erroneret heresos necessitate. si et patrem deum et filium deum confitentes unum deum predicare secundum sabellij opinionem impiam existimarent. Et ita hoc predicationis sue modo unus deus aut alium excluderet aut per alium non esset aut tantum in nominibus unus esset quod tantum alium nesciret. et alio non permittet

unione. et duo unus esse non posse. Sed nos sapientia dei que mundo stultitia est conscientia et fidei domice salutarem et sincerum professione uipere doctrine fiducia predicari hunc responsionis modum et adiutum sibi ordine michaeum qui et adiutum sibi monstrunde ueritatis adquirere ne se periculo impie professionis inserere repento mite utrumque moderamine non negantes deum unum per eo quod auctore deum et deum per quem deus unus predicantes et deum unum non per unionem docentes. neque rursus ad diuersitatis numerum descendentes neque confitentes in nominibus confitentes sed deum et deum reposita et dilatata ad huc plenius unitatis questione monstrantes. Recte enim unum deum a moyse predicatum euangelia testantur. Et rursus fideliter in euangelijs deum et deum docuit. moyses deum unum predicans auctor est. atque ita non auctoritatem conditum est per ex auctoritate esse sum est. nec per id dei filium uiueret deum negari quod ad ipsum deus unus est. Cum offitium dei filium deum. idem auctor esset qui auctor est dei unius predicandi. Sed et utique ordine questionis etiam ordo ponere sibi libelli. Nam quia hec sequitur impij blandimenta posita sententiae solum unum deum uerum. hunc quod sed huius libri omnis finis ostendit an filius dei deus uerus sit. Nam sine dubio illum se ordine heretica ingenij subtilitas coaptauit. Primum deum unum dicens deinde unum uerum deum confitens ut per id filium dei a natura dei et ueritate auferret. Cum ueritas in natura unius manens naturale unum non excedat ueritatem. Igitur quia ambiguitatis locus nullus est. quum moyses unum deum predicans intelligitur de dei filio significasse quod deus sit per quas illas significationibus sue auctoritates recuperamus et requiramus an quem deum significauerit. deum quod uerum intelligendum dederit. Illi ac dubium est ueritatem ex natura et ex uirtute esse ut exemplum causa dictum sit. Verum tricale quod spiam structum. et aristis uallatum